

רק בחולות המדבר נשארו העקבות

הדלת, מחכה ואומרת: "שלום גברת יענקלביץ, הבאתי לך מכתב מבעלך, כן, כן, הכל בסדר, שלומי מצויין, לא חסר לו כלום, וזאת מרת הוא משתגע לבוא הביתה, ואולי הוא בא"ת יבוא בעוד כמה ימים."

אני: יופי, ת דה רבה, שב בבקשה, אני נורא נרגשת, אולי תשתה כוס תה?

אני: לא, תודה רבה, אני ממרה.

היא: אתה חוזר לשם? הייתי רוצה לשלוח לו משהו. אתה מוכן להביא לו? אבל אין לי כלום בבית. רגע, בעלי כליך אוהב פרוזים. אני ארד לגינה ואכין זר נחמד.

אני: זה דוקא רעיון מוצלח. אבל אני חושב שאם תסדרי לו חבילה קטנה של לבנים וגרביים הוא גם יסמך ישמה.

לוקח את החבילה, א מר שלום, יורד במדרגות. פרחים! אני מתפוצץ מצחוק.

11.00 בבית. כולם מתאספים. המשפחה, השכנים, כל השכונה. אפשר לחשוב שחזרתי מהמחמה. רוצים שאספר. אין לי סכנות. לא יכול לשבת על מקום אחד. רוצה לרוץ, לנסוע, לתת איוו קפיצה קטנה של 150 קילומטר.

עושה מקלחת חמה של שעה וחצי, אוכל משהו, הולך למספרה, ועושה לזקן האיום צורה קצת יותר אנושית.

13.30 הולך למערכת, פוגש את העורך הגדול של העיתון הימני הקטן. העורך הגדול: שב בבקשה, מה שקומץ? אתה נראה קצת שוץ.

אני: אתה ודאי תתפלא לשמוע, אבל במדבר סיני יש מעיינות מדיבר, שמע, הרגע חזרתי. יש לי המון חמר. אוכל לבשל לך מזה כמה רשימות מעיינות.

העורך הגדול: מצטער, מאוחר מדי. דע לך, העיתון ת מטפלת אך ורק בדברים אקטואליים. עבר זמנו — בטל קרבנו. הקהל שוב אינו מתעניין בכך. אנחנו עסקים עתה במערכה המדינית. מדוע אתה באת אלי לפני שבועיים? או הייתי הוטף את החומר שלך כמו — היה לזמניה טרייה.

אני: כבר לא מעניין אף אחד? ואם אני למשל הייתי נהרג שם, רק ככה בתור דוגמה, אני מתכונן, אז עכשיו באיחור של שבועיים, זה גם יכנס כבר לא היה אקטואלי?

העורך: אל נא תפרש את דברי שלא כהלכה. כל לנו מעריכים את המאמצים שלך. אנו מדינאים וזאת השכם באמרינו הראשיים. והרי כולנו יודעים כי בעתיד עוד נכוננו לכם מבחנים קשים מאלה. וכיצד זה נולד, איפוא, במסיר תכס? ובכן, אציע לך משהו. אם יש לך דברים קטנים, פיקנטים כאלה אתה מביא, נוכל לפרסם אותם תמיד.

אני: פיקנטים? זה עניין של טעם. מה אתה אוהב יותר; מוח או מעיים?

העורך: שוב אינך מביא אותי. כחנתי לסיפורים קצרים ופיקנטים כגון אותו מעשה בחייל שממר ליד שער מחנה, כשלפתע נעצרת שיירה גדולה ליד הכניסה. החייל מגביה קצת את העיניים שלו, כדי להרים את המחסום, ובאותו רגע ממש מרימים כל אנשי השיירה את ידיהם. מתברר, שהם מצפים שאתה אלמסר עצמם בשבי.

אני: לא, חבל. כזה פיקנט אין לי. שלום.

171 מודעות קטנות

דן וקן להצגה יומית.

18.15 בבקר אצל רוחלה. עולה במדרגות, מצלצל בפעמון, מותח את המדים, מיישר הכומתה, מחכה — הדלת נפתחת.

רוחלה: אוף — אני מתה! זה אתה? לא, בחייך הגיד לי אם זה אתה. הכנס, שב, אל תשים לב שאי סדר אצלי, היתה לי תופת היום, רק הרגע הלכתי. אני עושה חליפה חדשה

אבל חסרה לי עוד חולצה מתאימה. נורא קשה להשיג משהו כזה כמו שאני רוצה. חסרה, איך העניינים אצלי, אני נרא שמהם שבת. בכלל לא ידעתי מה העניינים אתך. כל החברה כבר הזורה, כבר חשבתי שהמון חברים שלי ילכו, אבל את כולם כבר ראיתי.

רק אתה היית חסר. באמת יופי שבת. אציתי עכשיו ללכת לאיזה מקום אבל אין דבר. שמע, אולי תבוא אתי קצת. עוד מעט סוגרים את החנויות. ואני רוצה לגשת לחנות החדשה בככר, אולי שם אמצע חולצה מתאימה לחליפה. אני מוכרחה להשיג חולצה כזאת, פשוט אין לי מה ללבוש.

18.45 מחכה לפני החנות החדשה בכיכר. יופי של חנות. המון שמלות יקרות בחלון הראווה. מיליון אנשים מסתכלים, נכנסים, יוצאים. עומד ומחכה. מישו עובר ודוחף אותי. לא אכפת לי. מסוגר משלל האורות, הצבעים, הזשאון וההמונה. מרגיש עצוב. רוצה לברוח, אבל לא יודע לאן. נשאר עמד ומחכה, אבל כבר לא ידע בשביל מה. מישו שם לי יד על הכתף. לא מסתכל, מרגיש שזה הוא. אומר לו "יענקלה, חנות יפה, הנה?"

"החשה לגמרי", אומר יענקלה.

"לפני חדש עוד בנו פה", אני אומר.

"אתה רואה את השמלה האדומה שם?" שואל יענקלה.

"זאת עם הפרח הצהוב?" אני שואל.

"כן", אומר יענקלה. "זאת יפה מאד."

"והירק הזה?", אני אומר. "גם כן בסדר גמור."

"שלא לדבר בכלל על המוכרות בפנים", אומר יענקלה. "סחורה מוכרת אחת-אחת."

"והקלה?", אני מוסיף. "קה, תרבותי הייתי אומר."

"מצחיק מאד", אומר יענקלה.

"באמת קצת מצחיק", אני אומר.

"תאר לך", אומר יענקלה, "תאר לך שלוקחים מאה-שבעים ואחת מודעות ומדיקים על כל השמשות. היה מכה את כולם בדיק. זה לא מצחיק?!"

"לא היו רואים כלום", אני אומר ומתחיל קצת לצחוק.

"אתה רואה את השמלה האדומה?" שואל יענקלה וצוחק נורא.

"זאת עם הפרח הצהוב", אני אומר.

"כן", אומר יענקלה. "לא היו רואים אותה."

"הפסיק", אני צעק. "אני מתפוצץ מצח קו"

"וואת המוכרת, וזאת עם הזהו, אתה רואה?" שואל יענקלה.

"נחמדה מאד", אני אומר.

"לא ירא אותה", אומר יענקלה ואנחנו מתנגשים אחד בשני מרוב צחוק.

כבר יש לי דמעות בעיניים, דוקר לי בבטן, כולי מתפתל, אבל אני מוכרח להמשיך לצחוק.

"לא ירא בכלל כלום", אני אומר.

"לא מבנים החוצה ולא מבחוץ פנימה."

"רק מאה-שבעים ואחת מסגרות שחורות."

"ומאה-שבעים ואחת פעמים כבד למגיני המולדת."

"יענקלה", אני אומר, "אתה באמת תתפלא לשמוע, אבל גם לי יש רעיון; נלך לאיזה מקום, נשתה כמה כסיות קטנטנות ונהיה קצת עצובים."

יום רביעי, 21 בנובמבר: חוזר ליחידה, המגיד מודיע: "הסיכויים להשתחרר — אפס."

יום חמישי, 22 בנובמבר: בבוקר — אימונים; בצהרים — פקודת שחרור; אחרי הצהרים — מסדר סיום; בערב — פירוק; בלילה — נסיעה עד אר הבוקר.

יום ששי, 23 בנובמבר: התזרת ציוד וגשק, נסיעה הביתה.

שבת, 24 בנובמבר: שינה, שינה, שינה.

יום ראשון, 25 בנובמבר: הולך למספרה, מוריד את הזקן. ההגבלות על החשמל נכנסות לתקפו, מי שמת — זוכה לקבורת חיים. ובזאת החיים — חוזרים למסלולם.

רק בחולות המדבר — עקבות אדם שנשם — נודם.

מר חביב, אולי תתעניין ביו

צברה: את לא יכולה לעשות לי את זה. שלחי מיד את כתובתך, אחרת אני רוצה מיד מכל המכתבים שהתקבלו למעמד וארקוד סביבה את ריקוד הנקמה.

יעניין אותך אולי לדעת כי אישיותך המיסטרית מעניינת מאד את מפיץ הסי-רטים נורי חביב, הכותב במכתבו למע-ר כת: "... הנני מבקש בזה להפנות אלינו את כתובתה של צברה שפרטיה וכתובתה אינם ידועים ואשר דבריה נד-פסו במדורה של רותי". מה תאמרי לזה?

מר חביב, אולי תתעניין ביו

★ ★ ★

מירושלים יצא פילה

מעולם לא השתגעתי במיוחד אחרי ירושלמיות. אך ירושלמית הרואה את עצמה כבעלת חוש הומור, היא קצת יותר מדי בשבילי. אני בטוחה, יחד עם זאת, שיימצא מישהו שירצה להרגיע את זה (1012/1169).

שתי-עשרה מתוך שמונה-עשרה שנות חיי עברו עליה בבתי-ספר, אך עוד שכלה נטויה היא מתכוונת לבלות ארבע נוספות באוניברסיטה (לא ספרות עברית, במקרה?) ושנים אלה, אומרת היא, רצוי

נה לבלות בחברת "אחד נחמד שיהיה חומד לעיניים, גבוה, משכיל בעל חוש הומור... עד גיל 24... על נושאים פילה, רכילות וכלה בפוליטיקה... כמו

הגיל היפה ביותר בחייה של נערה לדעתו של (1012/1172) הוא 18, וזו הסיבה מדוע הוא רוצה שהכתובת אליו תהיה בגיל זה. אם ניקח בחשבון שהוא בן 20, הרי לא קשה להבין דרישה זו.

זהו אחד היחידים שאני באמת מוכנה להאמין לו שזה אהוב לכתוב. כיצד הוא כותב זוהי שאלה אחרת. תוכלנה להיווכח בעצמכן. כשאין הוא נמצא ב"מחנה, הוא נוסע תל-אביבה, מקום מגוריו הקבוע. הייפלא איפוא, שעל הכר

הבת המיועדת להיות תל-אביבית? הוא אמנם איננו גורס בסכרה שנערה חייבת להיות יפה, בכל זאת מעדיף הא שהיא תהיה נחמדה. ההרגשה יותר נעימה.

טוב, נו. היא צריכה להיות נורא מש"כלה, כי היא חושבת את עצמו לכותה. אך כדי להרגיע אותה, הוא מציין שהינו כמעט בלונדי, עיניו כח לוח, גבה-קומה ובעל מבנה רזה. אחרי שהוא שופך על עצמו קיתון של שבחים, הוא מוסיף ש-

לא מצאתי תמונה זו ככל אלה האחרות המופי-עות במדודך, אומרת נערה הרוצה בעילום שמה ומיד תדעו מדוע. "אומרים עלי כי גלויה אני, ולכן אהיה גלויה אף הפעם — ובמיוחד כלפי אותו בחר נחמד, אשר ממנו סחבתי תמונה זו. אל תחשבי, רותי, כי הנני בעלת נסיות קלפט-מניות, אך העובדות אולי תבהרנה לך יותר את פשר מעשה זה.

באחד הימים חיכיתי לטרמפ בעפולה, על מנת לנסוע לחברתי בשדה נחום. חיכיתי זמן רב, היאוש החל לתת בי את אוזניותי. פתאום רואות עיני מכונית צבאית. הרמותי את ידי, ואמנם עצרה המכוננית. ליד ההנהג ישב בחר חמוד זה, סמל ב"דרגתו הצבאית. כל מה שאני יודעת עליו הוא כי נסע לכפר-רופין. תוך כדי נסיעה, ניסיתי להיכנס עמו בשירה, אך לשוני דבקה לחיכי. הוא מצא מאד חן בעיני. מדי פעם העפתי בו מבט, אך הוא מעשן לו בניחותא וממשיך בנהיגתו, כאילו לא נמצאתי בקרבתו. שאלתי מספר שאלות, אך הוא ענה לי תשובות קצרות וקולעות. על שאלתי באיזו יחידה

היא משרת, השיב כי זהו סוד צבאי. לא המשכתי להציץ לו יותר בשאלותי. הוא לא עשה עלי רושם של ביישן. אולי לא מצאתי חן בעיניו הספק החל לנקר בלבי. בדרך כלל נחלת אני הצלחה אצל בני המין השני — הנני בוגרת תיכון, בלונדית ויפה — אך דווקא אצלו לא עמדה לי הצלחתי.

ודאי תשאלי כיצד הגיעה התמונה לידי. ובכן, ליד הסמל הנחמד היה מונח ארנקו, ותוכנו צבצה תמונה זו. רציתי כי יישאר לי משהו ממנו. הוא לא הרגיש כלל במעשי זה. אלה הם תולדות התמונה.

"לאחר זמן הצטערתי על המעשה. היתה זו חולשה ילדותית שתקפתי והת-ביישתי בה. לא נותר לי, אלא לכתוב אליך, רותי, ואני מקווה כי תעזרי לי למצוא את בעל האבידה וזו אומר: הבי אותי וסלח למעשי זה."

כן נוכל לערוך טיולים על גבי קורקינט. אל לו לדאוג — יש לי רשיון נהיגה! ... חובבת מושבעת של מוסיקה קלסית קלה, קשה ופשוט... החברה טוענים כי אני חמודה ומספרית חוקה, היינו בעלת חוש הומור מפותח... הרי לכם.

★ ★ ★

לא רוצה להתקלק

(1012/1170) כותב לי מכתב סולידי ויבש משהו, בו הוא מספר שהינו תל-אביבי בן 24, רוצה להתכתב עם צעירה כבת 19-22 שתדע להעניק לו ידידות כולה, תהיה עדינה ותרוק מסנוביות. וכיין שהוא שונא סנובים, אין הוא רוצה להתקלק בפומבי ולמנות את מעלותיו.

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

ברכת אחיות

אין טעם לשלוח לי פרחים שבדואי יקמלו עד שיגיעו אלי, סבורה האחות הרחמניה (1012/1171) וזכותה בזה ל"עיינכם, על כן היא מאולת לי בשפת האחות שאהיה בריאה.

איוולת מסוג זה וגם דברים אחרים, יוכל צעיר למעלה מגיל 20 לקרוא ב"מכתביה אליה, בתנאי שיעד לא להפוך את התכתבותם לשיגרה. פרט לכך עליו לאהוב לסייל ברגל ולדעת לספר לה על ציור, מובן, חוש הומור מוכרח להימ"צא בציוד שלו. סיסמחה, אומרת היא, "הצחוק בריא לגוף".

אחותנו היא בת 20, מודה בביישנות מה שהיא תבובה.

★ ★ ★

הגיל היפה

הגיל היפה ביותר בחייה של נערה לדעתו של (1012/1172) הוא 18, וזו הסיבה מדוע הוא רוצה שהכתובת אליו תהיה בגיל זה. אם ניקח בחשבון שהוא בן 20, הרי לא קשה להבין דרישה זו.

זהו אחד היחידים שאני באמת מוכנה להאמין לו שזה אהוב לכתוב. כיצד הוא כותב זוהי שאלה אחרת. תוכלנה להיווכח בעצמכן. כשאין הוא נמצא ב"מחנה, הוא נוסע תל-אביבה, מקום מגוריו הקבוע. הייפלא איפוא, שעל הכר

הבת המיועדת להיות תל-אביבית? הוא אמנם איננו גורס בסכרה שנערה חייבת להיות יפה, בכל זאת מעדיף הא שהיא תהיה נחמדה. ההרגשה יותר נעימה.

טוב, נו. היא צריכה להיות נורא מש"כלה, כי היא חושבת את עצמו לכותה. אך כדי להרגיע אותה, הוא מציין שהינו כמעט בלונדי, עיניו כח לוח, גבה-קומה ובעל מבנה רזה. אחרי שהוא שופך על עצמו קיתון של שבחים, הוא מוסיף ש-

לא מצאתי תמונה זו ככל אלה האחרות המופי-עות במדודך, אומרת נערה הרוצה בעילום שמה ומיד תדעו מדוע. "אומרים עלי כי גלויה אני, ולכן אהיה גלויה אף הפעם — ובמיוחד כלפי אותו בחר נחמד, אשר ממנו סחבתי תמונה זו. אל תחשבי, רותי, כי הנני בעלת נסיות קלפט-מניות, אך העובדות אולי תבהרנה לך יותר את פשר מעשה זה.

באחד הימים חיכיתי לטרמפ בעפולה, על מנת לנסוע לחברתי בשדה נחום. חיכיתי זמן רב, היאוש החל לתת בי את אוזניותי. פתאום רואות עיני מכונית צבאית. הרמותי את ידי, ואמנם עצרה המכוננית. ליד ההנהג ישב בחר חמוד זה, סמל ב"דרגתו הצבאית. כל מה שאני יודעת עליו הוא כי נסע לכפר-רופין. תוך כדי נסיעה, ניסיתי להיכנס עמו בשירה, אך לשוני דבקה לחיכי. הוא מצא מאד חן בעיני. מדי פעם העפתי בו מבט, אך הוא מעשן לו בניחותא וממשיך בנהיגתו, כאילו לא נמצאתי בקרבתו. שאלתי מספר שאלות, אך הוא ענה לי תשובות קצרות וקולעות. על שאלתי באיזו יחידה

היא משרת, השיב כי זהו סוד צבאי. לא המשכתי להציץ לו יותר בשאלותי. הוא לא עשה עלי רושם של ביישן. אולי לא מצאתי חן בעיניו הספק החל לנקר בלבי. בדרך כלל נחלת אני הצלחה אצל בני המין השני — הנני בוגרת תיכון, בלונדית ויפה — אך דווקא אצלו לא עמדה לי הצלחתי.

ודאי תשאלי כיצד הגיעה התמונה לידי. ובכן, ליד הסמל הנחמד היה מונח ארנקו, ותוכנו צבצה תמונה זו. רציתי כי יישאר לי משהו ממנו. הוא לא הרגיש כלל במעשי זה. אלה הם תולדות התמונה.

"לאחר זמן הצטערתי על המעשה. היתה זו חולשה ילדותית שתקפתי והת-ביישתי בה. לא נותר לי, אלא לכתוב אליך, רותי, ואני מקווה כי תעזרי לי למצוא את בעל האבידה וזו אומר: הבי אותי וסלח למעשי זה."

כן נוכל לערוך טיולים על גבי קורקינט. אל לו לדאוג — יש לי רשיון נהיגה! ... חובבת מושבעת של מוסיקה קלסית קלה, קשה ופשוט... החברה טוענים כי אני חמודה ומספרית חוקה, היינו בעלת חוש הומור מפותח... הרי לכם.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה. הפיסקה האחרונה של מכתבה לא היתה מחחרת לי ביותר. אולי לכם יהיה הדבר ברור: "... מתעניינת בר.ב שטחי התרבות, אולם נוחה לוותר על עיסוק בספורט, ריקודים סלונים חוגגים של החברה הגב הה ווי-צא ביה."

הוא אמין, מוכן להוכיח זאת בתמונה, בתנאי שגם היא תעשה כמותה. במה מתעניין אדם-עילון כזה? בכל השטחים, כמובן, וכלב מי שלא מאמין לו.

★ ★ ★

קצין, טיים או פטורנט

קצין, רצי טיים, או תלמיד אקדמאי כבן 22, יהיה חבר-לעט מעניין (1173/1012) בת ה-18, תלמידת סמינר למורות שאת שמו היא חוששת לפרסם בפורום זה.